

Dosarul nr. 3ra-1051/20

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (Gr. Cazacu)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: V. Clima, Gr. Dașchevici, M. Guzun)

ÎNCHEIERE

23 decembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Maria Ghervas
Victor Burduh
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului depus de Vadim Andrițchi,
în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de
Vadim Andrițchi împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la anularea
ordinului de sancționare disciplinară,

împotriva deciziei din 15 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost
respins apelul depus de Vadim Andrițchi împotriva hotărârii din 23 decembrie 2019 a
Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

c o n s t a t ă:

La 08 mai 2019, Vadim Andrițchi a depus cerere de chemare în judecată împotriva
Inspectoratului General al Poliției cu privire la anularea ordinului de sancționare
disciplinară.

În motivarea acțiunii reclamantul Vadim Andrițchi a indicat că la 05 aprilie 2019,
în incinta Inspectoratului de Poliție Orhei, i-a fost adus la cunoștință ordinul
Inspectoratului General al Poliției nr. 151ef. din 04 aprilie 2019. Prin ordinul
nominalizat, a cărui motivare reprezintă ancheta de serviciu, desfășurată de către
Direcția Inspectare Efectiv a Inspectoratului General al Poliției și în a cărei sarcină a
stat elucidarea admiterii sau neadmiterii abaterii disciplinare din partea sa, privind
absența nemotivată de la lucru, a fost sancționat disciplinar cu mustrare aspră.

Reclamantul a indicat că comparând situația de fapt ce a fost sesizată în ancheta
de serviciu cu motivarea expusă în partea descriptivă a ordinului de sancționare, se
constată nulitatea acestuia. Nulitatea ordinului de sancționare se atestă prin prezența
tendențioasă a unui viciu deosebit de grav, și anume neasigurarea aplicării corecte a
legislației, ce reglementează raporturile de muncă. Practic, acestea nici nu au fost
abordate, ca într-un final, fiind nevinovat, să fie atras la răspunderea disciplinară și

pedepsit neîntemeiat, ceea ce contravine sarcinii expres prevăzută în art. 48 pct. 3) din Hotărârea Guvernului nr. 409 din 07 iunie 2017 cu privire la aprobarea Statutului disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

Reclamantul a evidențiat că abaterea disciplinară ce i-a fost imputată, este doar absența nemotivată de la lucru, alte abateri nefiind constatate. Susține că, în perioada 18 februarie 2019 – 24 februarie 2019, și-a exercitat pe deplin durata normală a timpului de muncă, care este de 40 ore pe săptămână, activând pe deplin cele 8 ore zilnice în cele 5 zile a săptămânii. Cât privește zilele de 23 februarie 2019 și 24 februarie 2019, acestea se atribuie la categoria de repaus săptămânal, fapt reglementat în art. 109 alin. (1) din Codul muncii. Conform alin. (2) al articolului nominalizat, repausul săptămânal poate fi acordat și în alte zile, stabilite prin contractul colectiv de muncă sau prin regulamentul intern al unității, cu condiția ca una din zilele libere să fie duminică. Însă, conducătorul unității în care își desfășoară activitatea, cunoscând încă din luna ianuarie 2019 despre dispoziția nr. 34/1-565 din 28 decembrie 2018 cu privire la asigurarea ordinii publice și securității circulației rutiere în perioada electorală, tendențios a acceptat prestarea muncii, atât de către reclamant cât și de către ceilalți funcționari, în normativul de timp de muncă de 40 ore pe săptămână, în săptămâna de activitate 18 februarie 2019 - 24 februarie 2019, fără să acorde repausul săptămânal în alte zile ale săptămânii menționate.

Reclamantul consideră că, Inspectoratul General al Poliției planificând antrenarea la muncă a salariaților pe un timp de la 24 ore până la 40 ore în cele două zile, și anume zilele de 23 februarie 2019 și 24 februarie 2019, era obligat să aplice evidența globală a timpului de muncă și acordarea repausului săptămânal, fapt stipulat în art. 39 alin. (2) din Legea nr. 288 din 16 decembrie 2016 și în art. 99 din Codul muncii, adică începând cu data de 18 februarie 2019 și până la 22 februarie 2019, inclusiv să anunțe reclamantul și ceilalți funcționari despre faptul că în zilele de 18, 19, 20, 21 și 22 februarie 2019 să nu se prezinte la serviciu, deoarece durata normală a timpului de muncă este de 40 ore săptămânal, care se va începe la ora 07.40 în ziua de 23 februarie 2019, continuând și consumându-se în ziua de 24 februarie 2019. Prin urmare, odată ce în perioada menționată a îndeplinit norma de muncă de 40 ore, consideră că era în drept să-și exprime sau nu consimțământul, cu privire la atragerea la muncă suplimentară în zilele de repaus. Însă, de către ce-i responsabili de a aduce spre cunoștință atragerea la muncă suplimentară în zilele de repaus, evident cu solicitarea acordării consimțământului în scris la exercitarea atribuțiilor funcționale în timpul de muncă suplimentar sau neacordării acestuia, nu s-a efectuat. Astfel, a susținut că nu a comis o abatere disciplinară, iar absența de la serviciu nu-i poate fi imputată.

De asemenea, reclamantul consideră neîntemeiată catalogarea zilei desfășurării alegerilor drept o stare de excepție, care ar justifica lipsa necesității acordului scris de atragere la muncă suplimentară, ori legiuitorul a prevăzut expres care anume fenomene sociale și naturale reprezintă stări de excepție, și anume cele cu impact negativ în masă.

Reclamantul a menționat că în legislația de profil a Poliției, și anume în art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 409 din 07 iunie 2017 cu privire la aprobarea Statutului disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, sunt prevăzute trei situații obligaționale cu referire la prezentarea la muncă de

către funcționarul public cu statut special, după cum urmează:

a) pct. 26) - să se prezinte la serviciu conform programului de lucru. În săptămâna de activitate 18 februarie 2019 – 24 februarie 2019 și-a exercitat pe deplin durata normală a timpului de muncă de 40 ore pe săptămână, fără careva întârzieri, precum și în afara acestuia. Ziua de 23 februarie 2019 și 24 februarie 2019 reprezintă repausul săptămânal al săptămânii 18 februarie 2019-24 februarie 2019, iar pentru reclamant, în raport cu munca deja prestată, suplimentar. Potrivit prevederilor legislației în vigoare, pentru ziua de 23 februarie 2019 și 24 februarie 2019 nu și-a dat acordul înscris de a se prezenta la muncă.

b) pct. 27) - să se prezinte imediat la entitatea în care activează în situații de urgență sau în cazul unor tulburări de amploare ale ordinii și liniștii publice. În ziua de 23 februarie 2019 și 24 februarie 2019 nu au fost declanșate asemenea situații de excepții.

c) pct. 28) - să acționeze conform legii în cazul instituirii stării de asediu ori în caz de mobilizare și de război. În ziua de 23 februarie 2019 și 24 februarie 2019 nu au fost dezlănțuite stările enumerate.

Reclamantul a relatat că la 12 aprilie 2019, în temeiul art. 19 din Codul administrativ, a înaintat cerere prealabilă către Inspectoratul General al Poliției, ce a fost înregistrată cu numărul A-812/19, prin care a solicitat anularea ordinului de sancționare. Însă, până la moment nu a fost informat despre decizia adoptată cu referire la cererea prealabilă înaintată.

Reclamantul Vadim Andrițchi a solicitat admiterea acțiunii, anularea ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 151 ef. din 04 aprilie 2019 cu privire la sancționarea disciplinară.

Prin hotărârea din 23 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani a fost respinsă ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Vadim Andrițchi împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la anularea ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 151 ef. din 04 aprilie 2019 cu privire la sancționarea disciplinară a ofițerului de urmărire penală a Inspectoratului de Poliție Orhei, comisar Vadim Andrițchi (f.d. 150, 153-157, vol. I).

Prin decizia din 15 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău a fost respinsă cererea de apel depusă de Vadim Andrițchi împotriva hotărârii din 23 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Vadim Andrițchi împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la anularea ordinului de sancționare disciplinară (f.d. 187-207, vol. I).

Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că prima instanță just a respins pretenția lui Vadim Andrițchi, deoarece apelantul nu a prezentat argumente plauzibile în combaterea soluției adoptate de prima instanță. Neprezentarea reclamantului la serviciu în zilele de 23 și 24 februarie 2019 constituie abatere disciplinară, ori antrenarea acestuia la munca suplimentară a fost efectuată în temeiul dispoziției Inspectoratului General al Poliției nr. 34/1-565 din 28 decembrie 2018 și Inspectoratului de Poliție Orhei nr. 34/44-15 din 20 februarie 2019. Totodată, acordul reclamantului pentru atragerea la munca suplimentară nu era obligatoriu, deoarece desfășurarea activității în zilele de repaus a fost dictată de necesitatea asigurării

securității și ordinii publice în perioada electorală, asigurării nivelului adecvat de reacționare la incidentele sau evenimentele care pot amenința sau afecta buna desfășurare a scrutinului, cât și asigurării pazei buletinelor de vot în secțiile de votare, aceste acțiuni fiind indispensabile pentru apărarea valorilor constituționale și lichidarea situațiilor, ce pun în pericol scrutinul și drepturile constituționale ale cetățenilor.

Din aceste motive, instanța de apel nu a admis argumentele reclamantului, precum că desfășurarea alegerilor parlamentare nu constituie o situație excepțională ce ar justifica atragerea la muncă suplimentară, în lipsa acordului angajatului. Mai mult, că dispoziția Inspectoratului General al Poliției nr. 34/1-565 din 28 decembrie 2018 și dispoziția Inspectoratului de Poliție Orhei nr. 34/44-15 din 20 februarie 2019, în temeiul cărora reclamantul a fost atras la muncă suplimentară, sunt în vigoare și produc efecte juridice. Iar, conform pct. 7 subpct. 19 din Statutul disciplinar al funcționarului public cu statul special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 409 din 07 iunie 2017, funcționarul este obligat să execute întocmai și în termen oportune ordinele, dispozițiile și indicațiile legale ale superiorilor.

Invocând netemeinicia și ilegalitatea deciziei instanței de apel, la data de 04 august 2020, Vadim Andrițchi a contestat-o cu recurs nemotivat solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi decizii de admitere a acțiunii depuse de Vadim Andrițchi.

Ulterior la data de 20 octombrie 2020 a depus prin intermediul oficiului poștal, recurs motivat prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi decizii de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului, recurentul Vadim Andrițchi a invocat că decizia instanței de apel este ilegală, deoarece nu corespunde tuturor normelor de drept și nu răspunde în mod sigur și expres la toate obiecțiile formulate în procesul examinării apelului.

Recurentul a reiterat motivele de fapt și de drept expuse în cererea de chemare în judecată și în cererea de apel, suplimentar a indicat că instanța de apel nu a elucidat pe deplin circumstanțele importante ale cauzei, iar concluziile acesteia vin în contradicție cu probele administrare, fapt ce a adus la încălcarea esențială și aplicarea eronată a normelor de drept material și normelor de drept procedural.

La 09 octombrie 2020 Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa Inspectoratului General al Poliției copia recursului depus de Vadim Andrițchi împotriva deciziei din 15 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței (f.d. 218, vol. I).

La 12 noiembrie 2020 Inspectoratul General al Poliției a depus referință prin care a solicitat declararea recursului inadmisibil (f.d. 1-10, vol. II).

Conform art. 245 din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Completul relevă că decizia Curții de Apel Chișinău a fost adoptată la 15 iulie 2020, fiind recepționată de recurentul Vadim Andrițchi la 22 septembrie 2020, fapt ce se confirmă prin avizul de recepție, anexat la materialele cauzei (f.d. 216

vol. I).

Recurentul Vadim Andrițchi s-a conformat prevederilor art. 245 din Codul administrativ și a depus la data de 20 octombrie 2020 recurs în termen. (f.d. 105-146, vol. II).

Examinând temeiurile invocate în recursul depus de Vadim Andrițchi în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră drept inadmisibil, din următoarele motive.

Prin prisma art. 246, alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, în acord cu alin. (2) din art. 246 Codul administrativ, recursurile se declară inadmisibile în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, instanța de recurs reține că Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate, într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Instanța de recurs reține că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245, alin.(2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului

Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că cererea de recurs depusă de Vadim Andrițchi este inadmisibilă.

Conform art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul depus de Vadim Andrițchi se declară inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Maria Gervas

judecătorii

Victor Burduh

Nina Vascan